

KARANLIK BİR YOLUN YOLCUSU

Çok içine kapanık ve de sessiz bir kimliği vardı. Aslında bunu söylemek bile bazen yersiz değil mi... İnsan ne kadar olmak istiyorsa o kadardı. Belki de hayat şartları olmak istediğinden başka hallerde yaşamaya zorluyordur onu yani İhsan'ı. Kendi halinde yaşayan bir ailenin çocuğuydu İhsan. Annesi çocukları için her türlü fedakarlığı yapacak bir kadındı ki yıllarını fakirlikle geçirmişti. Babası ise küçüklüğünden beri ayakkabı boyamakla meşguldü. Akşamları eve geldiğinde siyah boyalı elleriyle İhsan'ın başını okşardı. Her akşam patates yemeğiyle doyururlardı karınlarını. Akşam vakitlerinde bir babanın kirli ellerinde gelen o sıcak ekmeğin tadı hiçbir şeyde bulunamazdı. İhsanın en mutlu anlarıydı bu zamanlar. Her sabah erkenden uyanır sokakların tozuna düşerdik beraber, yan tarafta oturan Eren'i de alarak dere boyuna inerdik. Bu bizim için vazgeçilmez bir nimetti. Çamurdan evler yükseliyordu derenin kenarlarında. Sorsan, mimar olacaktık hepimiz. Biraz toprak biraz su şarkısını söylüyorduk her öğlen vakitlerinde. İhsan'ın annesi yemeğe çağırdığında, arkadaşlarını yemeğe tercih ediyordu. Akşam olunca hem öğlen hem de akşam yemeğini beraber yiyordu. İhsan biraz da özgürlüğün çocuğuydu. Her tarafı çamur içinde, burnu akarak ve karnı aç giriyordu eve. Ben onu bu haliyle görmeye ne kadar alışmışım. Annesi her gün ellerinde yıkıyordu çamaşırlarını. Küçüklüğümüzün beraber geçtiği bu yıllarda bütün abur cubur satan dükkanlar tanırды bizi, meğer iyi de bilirmişiz piyasasını çikolatanın. Akşamüzeri eve dönerken tel örgülerin arkasında nöbet tutan askerler görürdük ve her askeri araç geçişinde selam dururduk. Bir gün komutanlardan birisi durdurup arabasını yanaklarımızı sıkıyordu. Askerler ne zaman nöbete durursa biz de bir tel örgü arkasında nöbete dururduk. Ama onların ellerinde silah olurdu bizim ellerimiz de çamur. Bir de biz hep asker selamıyla ayakta. Ve günlerden bir gün, işte o gün bugündü. Her zamanki gibi biz çocuk yanlarımızı bir uçurtma gibi bırakmıştık sokaklara. Dere kenarına gitmiştik ve toprağa bitişik evler yapacaktık küçük dünyalarımızda. Benim annem hiç karşı çıkmazdı sokakta oynamama ama İhsan belli ki yine annesinden kaçarak buraya gelmişti çünkü gözlerinde öylesine bir ışık vardı ve umutlar hiç bu kadar büyümemişti birinin gözlerinde. Simsiyah gözleri, alınına düşmüş saçlarına o kadar uyumluydu ki. Beraber hareket ediyorlardı sanki. Sonrası... Sonrası kocaman bir sessizlik ve ardından kocaman bir çığlıktı. İhsan yapacağı çamur evinin çatısı için çubukları ararken üzerlerine düşmüştü. Gözlerini galiba artık görmüyordu bunu vücudunun sarsılmasından anlayabilirdiniz. Ardından ben... Koşarak attığım çığlıklar gökyüzünün açık mavi bağırını yırtıyordu. Neriman teyzeye haber vermek için koşuyordum ama koşarken yanına gittiğimde bu acı haberi nasıl vereceğimi de düşünmekteydim. Önünden geçtiğim her evin kapısı iki adım attıktan sonra arkamdan ardı sıra açılıyordu. Oysa ben daha küçük yaşta arkadaşımın acısını yüreğimde yaşıyordum. Çocukluğumun en acı gününü yaşarken bir annenin evladına nasıl koşabileceğini de en iyi ben bilebilirdim. Küçükken yaşanan bu olayla birlikte hayat daha da farklılaşmıştı.

O mahalleden taşındı İhsan. Onun gidişi de cenaze havası estirmişti mahallede. Bir kamyonetin arkasına yüklenmiş eşyalar ve mahalle sakinleri birikmişken dar sokakta. Gelip geçen arabalar bile yönünü değiştirip farklı sokaklardan devam ediyorlardı yollarına. Ben onun yanından hiç ayrılmıyordum. Bir tek Eren yoktu ortalıkta. O, gizemli ve özgür bir çocuktur. Yalan söylemişti çünkü ne olursa olsun gitmeyecekti bu mahalleden İhsan. Babası gidecek olsa da o, onların evinde kalacaktı. Ağlayışını görseydiniz İhsan'ın içinizden bir şeyleri koparıp götürürdü. Artık arabaya binmenin vakti gelmişti. Bu çok sevdiği sokaklar, yeşil ve büyük ağaçların gölgesinde ne kadar da güzel vakitler geçirmişti. Hayat bazen çok acımasız olabiliyordu ama belki de insanlar çoğu zaman hayattan daha acımasızdı. Arabanın arkasına dökülen su sesini duyar duymaz olduğu yerden fırlayıp koşmaya başladı Eren ve sokakları o hızla ilk defa koşuyordu. Arabayı durdurabilirdi ve öyle sıkı sarıldı ki İhsan'a, ağlayışları normal bir ağlamadan çok farklıydı. Bütün mahallenin gözlerinden yaşlar döküldü o saatlerde. Şehrin her tarafını güneş sarmalarken bir tek burasının üzerine kara bulutlar çökmüş sanırdınız. Yer ve gök, ilk kez zıtlaşmıştı bu kadar birbirine ya da dostluk ve ayrılık bir kez daha sarsıyordu yürekleri. İhsan gitti. Söz verdi ama giderken, üstelik bu yalan da değildi, dönecekti bir gün yeniden. Anlaştılar ağlayarak. Sonra İhsan'ı yeni bir hayata uğurladılar.

Geride kalan ben ve yakın dostum Eren yalnızlığı seçmiştik bir süre. Hiç kimseyle görüşmüyor hayata küsüyorduk neredeyse. O yakın dostum da kara bahtını yaşamaya hazırlanıyordu, kendisi için hazırlanmış tuzakların içine düşmesine çok az kalmıştı. Üniversite yıllarında farklı arkadaş çevreleri olmuştu. Daha sonra hiç kimse ondan haber alamadı. Öldüğüne de ihtimal vermiyordu kimse ama bir gün yazdığı mektupta ölmekten beter bir halde olduğunu yazmış ve bu acı haberle arkadaşları ve ailesi yıkılmıştı. O günden sonra asla yazmadı ve sanki insanlar ondan ölmüş gibi söz ediyorlardı. Annesi babası bile onu aramaktan vazgeçmişken ben onu hep savunmuş ve adından kötülükle bahsedenlerle kavgalar etmiştim. Hayatın nasıl oyunlar oynadığını iyi bilirdim çünkü. Sonra öğrendik ki eroin bağımlılığından dolayı tedavi bile etmemişlerdi, kendi başına ölüp gitmişti. Yazıklar olsundu hayatın adaletsiz yanına. Evet geri dönecekti ama böyle değildi, anlaşıkları gibi değildi bu dönüş. Aylarca hastane odalarının duvarlarına bakan bu sevgili dostum, bir gece hiç dönmemek üzere gitmişti. O, gitmelerin bağı açık evladı, kadere tokat atmış ama tekme yemiş bir oğlancık, isyanın gelmiş geçmiş en büyük taliplisi. Ve Eren gitti.

Geride kalanların hayata dair hiçbir beklentisi kalmadı, hayat bütün beklentilerini yok etmişti. Ama böyle bitmeyecekti değil mi. En zor anlarımda bile ben olacağına inanırdım güzel şeylerin. Yaşımız büyümüşü çünkü artık zor değildi insanın sevdiğinin yanında olması. Ve hiçbir şey sevdiğinin yanında olmak kadar güzel değildi. Biz onunla birbirimizi gördüğümüzde gülücüklerimiz çoğalırdı. Kimin yanında gülerse gözleri onun yanında olmalıydı insan ki gidip bulmak da zor değildi İhsan'ı. Ben bu duygularla yola düşmüştüm, Neriman teyzeyle bir şekilde ulaşmış ve adreslerini öğrenmiştim. Çok az kalmıştı. Yürüyordum. İstanbul... Ne güzel yerd.

Eve ulaştığımda uzun süren sohbetimizin ardından İhsan'ı anlattı Neriman teyze. Öyle ki, gözlerinden ve annesinden yana dertli İhsan, boyu uzasa da hala sabahlara kadar çocuk gibi ağlamış. Oğlum gözlerine yazık diyen annesine ne kadar da yersiz bir cümle kurduğunu hatırlatarak yaşlara boğulmuş. Bir anne evlat arasında sevgiden kavgaya doğan bu karanlık, bazen birbirlerine düşman edermiş onları söz kavgasında. Her sabah taranmış, hem sonra haftalık ve aylık bakımı yapılmış saçlarının. Kendi karanlık aleminde yalnızlığın hırkasını giymiş, o uzun ve dar sokakların kaldırım taşı olmuş. Her sabah sessizce uyanıp, biraz eski krem rengi paltosunu giyip alır başını gidermiş hiç bilmediği yerlere. Neriman teyze her sabah karnını doyurur, elini yüzünü silermiş. Zincir vursan durduramazsın bu koca yürekli adamı. Durdurma da zaten bırak karış karış gezsin İstanbul'u. İstanbul utanır mı dersin bir çift göze kendini gösterememenin beceriksizliğiyle. Yan taraftaki sokakta hava almak için yürüyüşe çıktığını öğrendim. Koşar adımlarla çıktım evden. Ve gördüğümde kendisini ne kadar değişmişti. O uzun duvarların ve yanlarında yüksek ağaçların bulunduğu yerde, sessiz ve kimsesiz bir sokakta yürüyordu. Uzun boyunun üzerinde kendine yer arayan başı ve bulunduğu boşluktan fırlayacak gibi bakan gözleri içime derin bir hasret biriktiriyordu. Uzun ve geniş yüzünün simetrisi neredeyse omuzlarına eş değerd. Saçlarına diyecek bir şey bulamıyorum dalgasına inat denizin bir o kadar dalgalıydı, rüzgarına inat İstanbul'un bir o kadar hızlıydı adımları. Sevmek için yaratılmış yüreği olan ve bir çocuğun başını okşamak için yaratılmış elleri olan bir adamdı. Elleri bir gün vedalaşmak üzere el sallayacak gibi. Yüzünün matemini bir görseniz İstanbul'da denize nazır terkedilmiş bir ev gibi. Hiç yakışmıyordu bu hüzün ona. Gözleri eğer görebilseydi zaten, o zaman yanında olduğumu görebilirdi. Hatırlıyorum da ben onu gördüğümde bile öyle çok mutlu olurdu ki.

Bazen de hiç anlayamıyorum onu. Anlayamamak aslında normaldir değil mi karanlık bir alemin yolcusunu. Yine günlerden pazartesi. Hiç sevmezdi pazartesileri. Çünkü sokaklar olabildiğine kalabalık, şehir gürültülü ve burnunda fabrikaların is kokusu tüterdi. Cihan diyor, bastonumu nereye atsam birine çarpıyorum e zor oluyor be kardeşim yolunu bulmak. Yolunu bulamamak... Nasıl bir cümledir bu içimde fırtınalar estiren. Herkesin akışına bıraktığı bedenini yollar... Yollar içimden uzaklara uzanan dilekçeler gibi. Ah benim şükretmediğim zamanlarım, hesabını sorar mısınız bir gün benden. Bakıyorum sonra o anlamlı kara gözlerine ve bir adamın gözlerinden okuyorum hayatın bayat yanlarını. Sonra belki de gözlerimin gördüğünü onunla hissediyorum. O diyorum, olmasaydı eksik kalırdı gördüğüm her şey, aldığım her nefes.

İhsan bir ağacın gölgesinde oturduğumuzda en çok da insanlardan şikayetçi idi. Çünkü o tek başına bile yaşamaya alışmışken alışamamıştı hor bakışların olduğu kalabalıklara. Bir görsen dostum diyor

nasıl da hissettiriyorlar insana bu eksik yanını. Görememek sanki senin suçunmuş gibi diyor. Bakkal Hasan'ın her defasında poşete ekmekleri eksik koyduğundan bahsediyor. O günden sonra tek tek elleriyle kontrol ediyormuş. Sevdiğinden aldığı bir mektubu henüz hiç kendisi okuyamamış sonra annem diyor acaba ne kadar yaşlanmıştır. Çünkü gözleri on yaşına kadar şahit olmuştu annesinin yüzüne. Yollar görmeyen bir göz için kısa değil, köprüler yüksek, ve tekerlekli araban sığmaz dar geçitlere. Keşke diyorum o anlarda yanında olabilseydim. Evet derdim farklıdır herkesten İhsan. Mesela akşamları evine ekmek götüreren bir baba değildir henüz. Ama mahalle çocuklarının dillerinden düşürmediği abileridir. Bir çocuğu en çok onun sağlam yüreği sevindirebilir. Sonra bir işi de yoktu hani. Bir şekilde geçiniyordu kendi halince. Ama çok iyi bilirdi ekmeğin nasıl kazanılacağını. Çok iyi de görürdü nasıl yeşilleneceğini dalların. Eksiktim ben onun yanında. Gözlerimi hiç güzel düşüncelere açmadığım için, gözlerimle güzel dünyalar göremediğim için. Ama o, o kadar fazlaydı ki senden, benden ve diğerlerinden. Engeli mi olurdu inanmış bir adamın. İnanmak en önemli kelimedir böyle zamanlarda. Bedenimde bir engeli olmayan ben meğer ne çok engeller kurmuşum kendi önüme. Ve her seferinde takılıp düşmüşüm, yaralarımı bile saramamışım çoğu zaman. Böylesine bir muhabbet geçti uzun saatler aramızda.

Gözlerimi kapattığım anı hatırlıyorum da gülümseyen gözlerinde bir kez daha ölüyordu beraberliğimiz. Gözleri güzel bir adama gidiyorum İhsan diyorum, bak zaman bir kez daha meydan okuyor sevgimize. Evlerinde unuttuğum bir şey var mı diye yokluyor etrafını. Sonra anneciğine bakıyor; bu fedakar annenin ellerini öpüyor gözleriyle. Bir dostu kaybetmenin o acı soğuğu ellerini buz kesmiş, diz çöküyor İhsan. İhsanı bir görseniz ölüp diriliyor. Gitme diyor. Yok diyorum. Gözlerimden akan tek bir damla cevap oluyor cevapsız sorularına ve sessizliğim tamamlayamadığım kelimelerin içini dolduruyor. Mahallenin çocukları etten duvar gibi yığılıyor kapı önlerine. Bir İhsan abi vardı diyorlar, gidiyor mu o abi? Telaşlı gözlerinde bir İhsan abi sevdası tütüyor, ve dillerinde İhsan abi sevdası yeşeriyor. Mesela ben hiçbir şey hatırlamıyorum çocukların bana duyabileceği sevgiye dair. Çocuklar kimi sevmesi gerektiğini çok iyi biliyor. Sonra haydi otobüs saati gelir diyorum ve gidiyorum. Bir de gitmeden önce bir yazı iliştiirdi cebime yolculukta okursun diye. O çocuklardan birine yazdırmış bunları. Aynen şöyle yazıyordu.

'Öylesine yorgun düşmüş ki omuzların tek başına yürümeye yetecek gücün bile yok. Ben bu adamın kendisinden bir haber alamıyordum, zaten uzun zaman da oldu görüşmeyeli. Zaman ne de çabuk geçiyor. Her geçen dakikam birbirinden bağımsız ve ağır ağır ilerliyorum sessizliğe. Sonra günlerden bir gün sesini duyuyorum bu soytarının, gidiyorum diyor. Gitmek canımı en çok acıtan kelimelerden biri hele bir de sen gidiyorsan... Bu gözü karanlık adamın karaya sürüklenir gemileri. Ve bir defa daha dostluğun ana dildeki tanımını öğreniyorum sayende. Can dostum, arkadaşım. Hoşça kal. ' Bu yolculuk o kadar zordu ki. Ve yollar olabildiğine uzun.

